

KJÆRLIGHETENS BUD

Av Erling Bjørnson

Når jeg sitter for meg selv og får gjentatte bud om å skrive, å være med i vår kamp, så vil jeg ikke nekte for at min høye alder formelig griper fatt i min penn og holder meg tilbake: Tiden er ute! Din gjerning er endt! Hvor denne gammelmannspraten kommer fra er meg igrunnen ubegripelig! Visstnok er jeg gammel, men gudene skal vite at jeg er den yngste av de unge, der ære og hederlighet skal forsvares.

Sikkerlig ligger der megen sårhet i det menneskelige sinn. Og jo eldre man blir, jo tyngrer føles det. Det bølgger inn på en med spørsmål og svar. Særlig er sjøgangen sterk i nattens timer.

Har du da så meget å angre? Var du ikke kjærlig og god mot din far og mor, mot dine søsken, mot dine barn? Forsømte du Aulestad, som du eiet og drev i vel 50 år? Forsømte du å verne de tradisjoner far ga gården? Nei, aldri, aldri, for de var hellige i mitt sinn og ga meg mitt kall. Mistet du dine venner, dine barn og den øvrige slekt?

Ja, ja, det var det jeg gjorde, den dag jeg mente den hellige time var kommet, og kastet sine varme solstråler over vårt herlige fedreland. Hatet var slutt, krigen var opphørt!

Men, det ble noe annet! Hatets stemme fra London hadde gjort sin gjerning, og nå ved regjeringens og kongens hjemkomst var tiden inne for hevn og atter hevn. Den grusomste tid som noe land har opplevet, ble nå satt i scene. Brorskap, slektsfølelse, dannelsen, kultur ble avløst av de laveste instinkter og pøbelvede. Kvinner ble skjennet, gamle menn spyttet på, fengslene ble åpnet og mishandlingen fortsatte!

Og dette hendte i Norge!

Nå å rippe opp igjen i denne tid, det er som å se et annet Norge. enn det våre fedre skapte. Den gang Norge lyste over den siviliserte verden, ikke alene gjennom våre store kunstnere, vitenskapsmenn, men gjennom vår fri konstitusjon og en ubestikkelig befolkning.

Og idag? Idag er det hele trådt under fot, vår grunnlov skjennet, tusener norske borgere fratatt ære og gods, uten håp om rettferdighet. Snart i tretten år har denne skjensel vedvart, og snart kommer nye slekter til avløsning, og de som følte og så ugjerningene blir borte.

Vil de nye slekter makte å gjenreise Norge, som det engang var, der ærens rett er rettferdighet? Neppe! Og hva så?

Skal vi følge den vei vårt ærede styre i vårt Forbund har valgt, og som er offentliggjort i et brev til vår konge, og be om amnesti — d.v.s. en smule rettferdighet.

Eller blir vi stående og stange mot muren, den ubrytelige?

Har jeg selv tilhørt disse

SKRØNEN OM RIGSDAGSBRANNEN I BERLIN

Den norske presse har benyttet anledningen til å friske opp igjen skrønen om at det var de tyske nasjonalsosialister og ikke kommunistene som satte fyr på den tyske riksdag i februar 1933. Det som fortelles om denne sak kan vi kanskje best hente i forvrengningens standardverk, Alan Bullocks bok om Hitler:

«Göring og Goebbels søkte etter et påskudd til å knuse kommunistpartiet. Etter å ha forkastet forskjellige planer — blant annet et overfall på Hitler — fant

de på at de ville sette fyr på riksdagen. Riksdagspresidentens palass var forbundet med hovedbygningen tvers over gaten ved en underjordisk gang. Ad denne vei kom en liten gruppe SA under kommando av SA Berlins leder Karl Ernst inn i den mennesketomme riksdagsbygning om kvelden den 27. og strødde et preparat som først ville virke etter en stunds forløp, utover tepper, gardiner og stoler».

Videre forteller den geniale historieforsker at SA også hadde sikret seg en gal nederlandsk kommunist van der Lubbe og «trent ham omhyg-

gelig opp til å spille rollen» som ildpåsætter, slik at han ble knepet på åstedet.

Som sagt, denne røverhistorie som det savnes ethvert bevis for, har gått sin rundgang i verdenspressen etter at den ble lansert av kommunistene like etter brannstiftelsen i 1933.

Historien bygget opprinnelig på en «utsmuglet tilståelse» fra Ernst like før han ble henrettet i forbindelse med Röhm affæren. Det forbauset øyensynlig ingen at SA-lederen Ernst skulle ha smuglet ut en bekjennelse til sine gamle

Forts. s. 8.

monomanes rekke, må jeg hermed melde meg ut og i hjerte og gjerning følge vårt styre. Forholdene kan bli sterkere enn selve de ekstremes ærens bud og da brytes selv de etiske lover.

Den linje Forbundet har valgt, minner meg ikke så lite om den kamp far sto oppe i, ved biskop Grundtvigs begravelse i 1872, der det lille Danmark førte en sterk rep-likk mot det store Tyskland

i anledning erobringen av Sønderjylland. Som en bombe falt fars ord ned i datiden, da han «meldte seg ut av hatets forening». «Jeg tror vi av vennehånd kan få hva vi aldri kan få av fiendehånd».

Amnesti kan åpne veien til forhandling, som idag er hele verdens ønske og håp, der mening står mot mening. Forhandling kan kanskje få åpnet portene og vi kan nå fram med vår tale til massene, føre familiene sammen igjen. Alle muligheter må vi ha. Intet land i verden ligger fjernere fra landssvik enn Norge. Ikke en av de «dømte» er landssvikere, kanskje mere nasjonal «god nordmann» enn de som «dømte» oss.

Vår gjerning i dag må samle oss om vårt Forbund, gjøre dette sterkt og gi vår fulle honnør til vår formann og styrets arbeide.

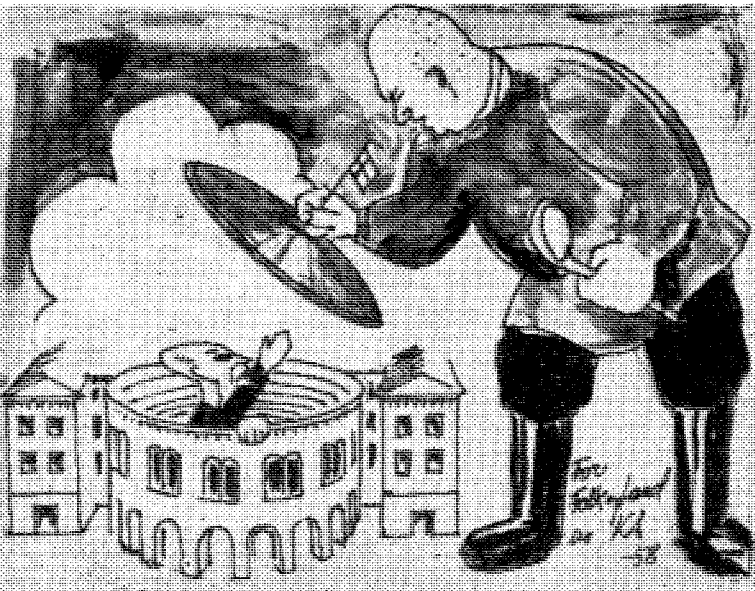
Nå har vi også fått vårt blad som vi vil ha det, med en rekke lødige artikler.

Vi må se fremtiden imøte med forhåpning og alltid huske at enighet gjør sterk.

Aulestad 13. mars 1958.

Erling Bjørnson.

Dagens lille mareritt

V - v - vi er nok med i NATO Krust, men det er ikke så ond ment. Vi vil f. eks. ikke ha tyskerne her, fordi de bare kommer til å skyte hvis vi kommer i krig med dere. Det ville jo helt ødelegge vårt gode naboforhold.

Svensk innsats for demokratiets sak i 1940

Det er vidunderlig med alle de heltene som dukker opp etterhvert og som ingen visste om før. Der har vi faktisk trodd at svenskene i hele 1940 og enda noen år fremover var ivrig opptatt med å oppfylle Hitlers ønsker for eksempel med transitering av tropper, og så dukker det plutselig opp også en svensk helt, og det ingen ringere enn den nåværende svenske London-ambassadøren Gunnar Hägglöf. Han har utgitt en bok om «Sveriges handelspolitikk 1939—44» og i denne forteller han om de handelsforhandlinger som ble ført mellom Sverige på den ene side og Norge på den annen side i 1940. Det viser seg at den svenske herres innsats i disse forhandlinger var at svenskene bare ville forhandle med tyskerne på Norges vegne og stilte som betingelse at ingen som sto i forbindelse med Nasjonal Samling skulle få ta del i forhandlingene.

Det er de underligste måter en kan tjene demokratiet og «den rette sja» på, men herr Hägglöfs tør være en av de underligste.

Henvendelsen om amnesti

I nr. 9 kritiserer «Diogenes» at henvendelsen til Kongen ikke omfatter de som er kastet ut av privat tjeneste. Det kunne være interessant å få vite hvordan «Diogenes» mener at henvendelsen kunne gitt anvisning på forholdsregler i favør av denne kategori. Tror han at Kongen har diktatorisk myndighet? Han synes å mene at disse folk er forutsatt å skulde fortsette å betale bøter, erstatninger m. v., m. a. o. være unntatt fra henvendelsens pkt. 3. Hvor han bygger denne slutning på er uklart. Den er ihvertfall uriktig. Forøvrig omfatter innholdet av både pkt. 1, 2, 4, 5, 7 og 8 i henvendelsen alle kategorier av fhv. NS.

Noe annet enn grunnlag for forhandlinger kan henvendelsen selvsagt ikke bli. Noen presisering av dette behøves ikke. Behandlingen av saken vil sikkerlig vise at det har vært riktig å presentere moderate krav i 1. omgang.

J. V.

Dersom

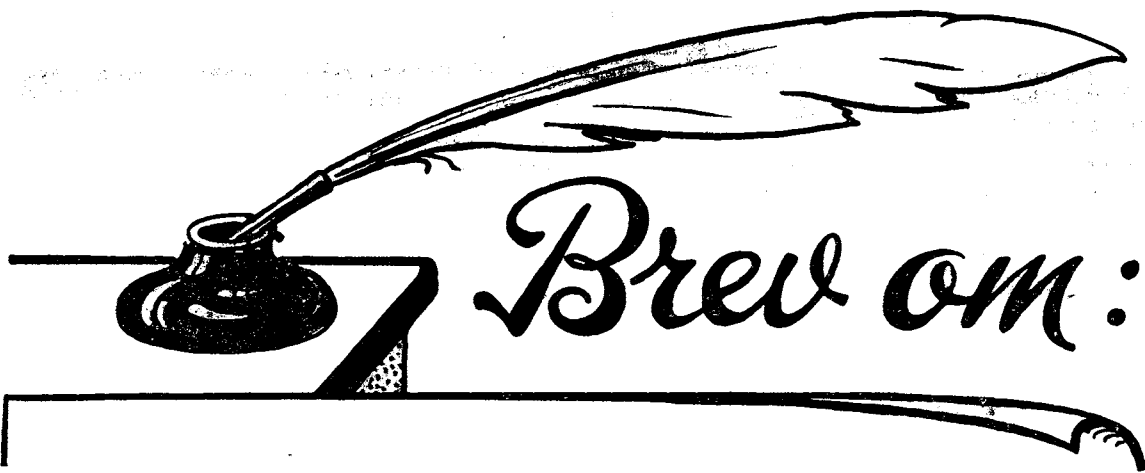
Dersom det største politiske parti — arbeiderpartiet og elles det norske folk, hadde hatt same innstillinga til forsvaret og Sovjet som idag — fra 1920—39, hadde der ikkje vore bruk for noko politisk rørsle som Nasjonal Samling. Då hadde Quisling naturligvis sitte som landets største militære ekspert og hatt ein popularitet utan like. Men det måtte ein verdenskrig og tysk okkupasjon til for å snu desse fyrstnemnde, 180 grader rundt:

«Vil du døme i samtida over andre ein rettferdig dom, so vent du litt fram i tida sjå kven som snu fleste grader om».

Ja, so seie eg, og so overlet eg ordet til professor Utsond: «Menneskene kan tåle sykdom og savn og alt — men en ting tåler man ikke. Og det er urettferdigheten!»

Jeg husker Menstadoptøyene, der forsøkte kommunistene seg. Men Quisling passet på at det ikke kom for langt. Da det var over unnsjapp det meg et lettelsens sukk: **DET ER DOG I NORGE EN ENESTE MANN!** Seinere ble det stiftet en bevegelse som tok opp kampen mot disse kommunister. — Så fikk da livet igjen innhold!»

Tveitan.

En nødvendig oppklaring

Noen av mine NS-venner har reagert fordi man i «Folk og Land» har tatt til gjemmel mot mine jøssingbetragtninger.

Det behøver de ikke gjøre for fremtiden, nemlig tro at jeg føler meg såret.

Jeg synes det er rimelig at vi drøfter disse alvorlige spørsmål med atskillig følelse. Og jeg skriver det jeg skriver i «Folk og Land» for om mulig å hjelpe til med at den voldsomme aktivitet som ligger i flokken av bitre NS-menn og kvinner, kan ledes over i en positiv retning, hvor de bestemmer seg for å kaste seg inn i det politiske liv med oppgaver å løse som ikke bare gjelder NS-folk.

Under denne prosess kan jeg gjerne få litt pryl.

Nei, De kan tro jeg opplevde ganske andre boller. Som sekretær i Fedrelandslaget på Sørlandet inntil 1935. Da vant det slagsmål etter møtene med en gjeng som var anført av folk som tildels nå sitter øverst i statskapitalistenes parti.

Etter et stort og givendes diskusjonsmøte i Eydehavn f. eks. ble styrestaget på bilen saget nesten over forat jeg skulle kjøre utfor et stup i nærheten.

Mange ganger måtte der gis og mottas (men særlig gis) bank med tørre never når motpartens ledere var de tapende i ordskiftet.

Hva de skrev i maktpartiets aviser var at jeg sto bak de fleste mord og voldtekter i denne landsdel, ja Schiefloe beskylte meg i en 5-spaltet leder for å ha inspirert til mordet på Klaus Barth. Anton Beinset tok elevvert tråden opp i Dagbladet.

Hvis noen kvinner hadde vært ute om aftenen på et sted hvor jeg hadde holdt foredrag, ble det skrevet en kjeller i Arendalsorganet med Mykleske betraktninger om hva jeg kunne ha gjort dem.

Det verste var dog å åpne posten på Fedrelandslagets kontor. For vi måtte hver dag være forberedt på å motta «Ja vi elsker dette landet» som emballasje om menneskelige ekskrementer. Ja en av motparten var i den grad besjelt av sosialismen at han på

en 17. mai på Hornnes under sin tale for dagen, dro opp et Fedrelandslagshefte som hadde nasjonalsangen trykt og tørket seg der De vet mens han sto på talerstolen.

Mannen sitter nesten på toppen i dag.

Så De må ikke tro at jeg misforstår et «berettiget» sinne som kan oppstå i en NS-leser av «Folk og Land» over å se en meningsmotstander tumble seg så frekt som jeg.

La oss endelig bare slåss. Vi kommer nok fram til en mening som holder, før eller siden.

Nei det sjofle har jeg bare opplevd i statskapitalistenes aviser, også en gang i Aftenposten. Vi nevner ikke Dagbladet.

Heggedal 7. 3. 58.

Anders Lange.

N.S. og den tyske kapitulasjon

At NS ikke måtte delta på okkupantens side i eventuelle krigshandlinger på norsk jord var vel igrunnen så selvfølgelig, at det skulle vært helt nødvendig å ta spørsmålet opp til behandling, således som det iflg. Sig. Myttings artikkel i nr. 9 er blitt gjort. At spørsmålet overhode er blitt diskutert og har foranlediget en forebyggende henvendelse vil utvisomt bli utnyttet som en tilkjennegivelse av at den politiske ledelse hadde strukket seg for langt i pro-tysk retning under okkupasjonen. Redegjørelsen må vel derfor sies å virke nærsagt mot sin hensikt.

Men når vi nå går offensivt til verks mot «rettsoppjøret», og her har gode og sterke argumenter mot rettssviket, kan det igrunnen være på sin plass, at det fra vår side gjøres enkelte innrømmelser. Og det kan ikke unngås at den øverste ledelse hos oss så vel som hos motparten får ta sin del av kritikken.

J. V.

Tausheten

I det svenske blad «Nationell Tidning» nr. 1. 1958 står en meget leseverdig artikkel

av A. H-g om den nylig avdøde danske litteraturkritiker Harald Nielsen om hvem blant annet Hambro i sin tid skrev: «i soliditet, i kritisk evne, i ubestikkelig vederheftighet, i kunnskaper, i tankens klarhet og styrke, i logikens kraft rager han høyt opp over sine samtidige». — Hans bortgang ble ikke omtalt i den «store» presse. Og grunnen kan neppe være noen annen enn den at han behandlet jødeproblemet. «Om det er riktig som den tysk-judiske förf. Conrad Alberti påstått at den «nedrigaste av alla kampmetoder, förtigandet, er speciellt judiskt», så kan det sägas att vår tids demokratiska press och radio i dette avseende är judiskt präglad. I varje fall bevisar den skändliga boykotten mot Danmarks främste kritiker, at detta är förhållandet i Danmark».

Stilhet om «rettsoppjøret». Retten må få arbeide i ro. Dette er i Norge. Og stillheten vedvarer og vil vedvare. Norge er ikke lenger en uavhengig rettsstat. Den er under jødisk kontroll som så mange andre stater. En lærd skolemann uttalte at det var helt nødvendig i dette tilfelle å gi lover med tilbakevirkende kraft. En jurist sa: «Makt er rett» d.v.s. retten står maktesløs når det kommer til stykket. Derfor må retten bøye seg for makten. Slik Slik må uttalelsen forstås.

Omkring år 150 e. Kr. levde en kjent gresk filosof som var blitt ne kristen, Justin Martyr. I et forsvarsskrift for kristendommen, apologi, rettet til keiser Hadrian, skriver han: «Av det navn de tillegges en, lar seg nu hverken slutte noe godt eller noe ondt, når der ikke tas hensyn til de med navnet forbundne handlinger. For hva det navn angår som legges oss tillast, da er vi «de beste» (gresk ordspill: Chrestos god, Chrestiani = de beste. Christianoi = kristne). Men fordi vi ikke holder det for rett å be oss fritatt for straff for navnets skyld, dersom det bevises at vi er onde, så er det på den annen side, hvis man ikke ut fra det navn vi bærer og ut fra vårt borgerlige forhold kan bevise noe ondt om oss, eders plikt å sørge for at I ikke ved urettferdig å straffe uskyldige mennesker gjør eder selv skyldige til straff for

Svar til

Anders Lange

Jeg trodde at herr Anders Lange hadde litt kjennskap til samfunnsstormerne her i landet og om deres intime samarbeide med Moskvas nye herrer i mellomkrigstiden.

Vi andre husker vel deres spionasje for Moskva som til og med ble avslørt i selve Stortinget og om deres gulltransport fra Sovjet til Norge. Så Menstadslaget og de stormende møtene rundt omkring i landet med nedrakning av vårt lovlige styre o.s.v. Og dertil naturligvis sterk nedrakning og reduksjon av vårt forsvar og dertil den farlige demoraliseringen av forsvarsviljen i folket. Vi har intet fedreland å forsvare, var slagordet. Og endelig all forhånelse av fedrelandet og nasjonal tankegang.

Når så en stor del av den borgerlige gruppen i folket nærmest støttet all denne undergravningen, da så det temmelig mørkt ut for det norske folks framtid her i landet. Ville disse agentene innføre asiatisk styresett her i landet? Det var nok mange nasjonale nordmenn som fryktet det verste.

Dette var såpass alvorlig, at jeg synes det sømmer seg dårlig å more seg over NS nå etterpå. Det er ikke vi som driver klagesang, det er nok de rette skyldige som prøver å overføre denslags på NS for å dekke seg selv.

T. Ruud.

Halv sjømannspensjon til NS-folk!

Marinekaptein Ole Halfdan Jensen skriver til oss:

— Etterat jeg har lest igjennom min utredning i nr. 7 — 1958 under overskriften: «Blodig urett som pågår den dag idag — avspises etter «skjønn» med halv sjømannspensjon p. g. a. NS-medlemskap» — finner jeg til min sorg, at jeg har glemt å nevne og pointere at jeg var seilende sjømann i begge verdenskrigene. Jeg gjorde altså ikke klart for leserne det viktigste grunnlag for mitt lovlige pensjonskrav: — at jeg er med som en av dem som har gitt grunnlaget for opprettelse av sjømannspensjonerinngen i det heletatt.

Et annet viktig punkt i min favør: Jeg står oppført i «Norges Skipsfører» for både 1. og 2. verdenskrig, men dette hadde jeg altså glemt i min fremstilling i avisen.

Ole Halfdan Jensen.

krenket rettferdighet».

Dette være sagt til våre høyeste dommere i dag.

Arne Godal.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

**Sirkuskunster i
Arbeiderbladet**

Arbeiderbladet hadde 11. mars en leder som er noe av et mesterstykke i retning av å føre folk bak lyset for å forsvare egne misgjerninger. «25 år etter», het den, men det var bare et påskudd til å få sagt visse ting som ikke ligger 25 år tilbake i tiden.

Artiklen tar sitt utgangspunkt i at Hitler for 25 år siden «var i gang med å etablere seg som enehersker i Tyskland», altså et temmelig søkt jubileum, og er også skåret over samme lest som alle disse tåpelige minneartiklene om Hitlers liv og levnet, bygget som den er på de forvrengningene Bullock har kokt opp en bok om. Forsåvidt er det liten grunn til å befatte seg med denne billige vrøvlepropaganda. Men vi har likevel lyst til å arrestere visse påstander, og gir derfor følgende smakebit:

«Ingen trodde på forhånd at en slik mann kunne komme til å styre et stort, høyt sivilisert land. Da det likevel skjedde, trøstet de fleste seg med at han var vel ikke så gal som han så ut til. Da de våknet, var størstedelen av Europa under åket».

For det tilfelle at Arbeiderbladets redaksjon fremdeles ikke skulle ha våknet, minner vi om at det Hitler la under åket — fortrinnsvis av gammelt tysk land — det var bare småtterier mot det bladets gamle allierte Sovjetunionen la under åket som følge av den demokratiske «frihetskamp» mot Hitler. En får vel si at det måtte være å komme fra asken i ilden.

Vel, bladet får ha sin mening og vi vår om hva Europa ville vært best tjent med. Med den farisæiske forklaring bladet gir på dette med Norges påståtte nøytralitet er dog et for stivt stykke til at vi kan la det passere upåtalet. Alle er i dag klar over at den største forbrytelse som ble begått mot det norske folk var at dets styrere i 1940 unnløt å være nøytrale slik som det høytidelig var blitt lovet, og slik det norske folk ville det. Derfor fikk vi også den nasjonalt nedverdiggende Jøssingjordaffæren da vi bare sto og så på de britiske overgrep. I Arbeiderbladets versjon blir dette til at alle de små land hadde så nok med seg selv dengang at de tviholdt på nøytraliteten for å berge seg selv. Underforstått naturligvis: idag er det noe annet, idag har våre kloke arbeiderpartiledere med tilslutning av borgerlige fjols sørget for at vi ikke skal være nøytrale og har latt oss ta standpunktet for England åpent og klart straks.

Vi får også vite at de små land i 1940 gjorde seg så usynlige som mulig. De unnløt simpelthen å mobilisere da krigsfaren var overhengende fordi de var nøytrale og måtte vise at de var uten frykt for overfall! Underforstått: Arbeiderpartiregjeringen har altså ingen skyld i at det ikke ble mobilisert selv da fremmede makter kappfløy mot Norges grenser. Vi får ikke høre det direkte, men rimeligvis var dette også grunnen til at Arbeiderpartiet, med tilslutning av borgerlige fjols, i årrekker forut — ja, lenge før Hitler-regimets tid — vanskjøttet vårt forsvar, fortalte oss at det ville være galskap å forsvare oss mot en stormakt (kanskje underforstått England) og på denne måte gjorde ethvert forsvar illusorisk.

Men dette er ikke alt bladet får sagt i denne leder, som vel er et ledd i det nye propagandafelttog som er satt isving for å gjøre NATO mer populært igjen, og kanskje for å åpne adgang til amerikanske baser og atomvåpen. Vi får høre at mangelen på samhold dengang mellom alle disse

underlige små og store demokratiene var grunnen til at det overhodet ble noen verdenskrig 1939—1945. «Vi som har hatt repet om halsen skal helst ikke glemme denne lærdommen», heter det. Altså: MERE NATO.

Vi tror neppe noen lar seg bløffe av de to linjene bladet motvillig ofrer på fredens sak og på dette at vi må «ta vare på våre forhandlingssjanser». Artiklen er et grovt forsøk på historieforfalskning, på unnskyldning av egne misgjerninger og på forskjønning av partiets senere krigspolitikk, beruset av «seieren» i 1945. Det er iallfall ikke med denslags midler det kan lykkes å gjøre partiets krigsallianser populære.

**Dokumentarfilmen
og sanninga****og ein appell til lensmann Bunkholt**

I Sandnes og Jærens Blad saksar vi:

— Både gjennom dagspressen og kringkastinga har me mange gonger fenge høyra kor krigsviktig det var å søkka Tinnssjø-ferja og sprengja fabrikk for det tunge vatnet på Vemork. Det same fekk me lesa um i boka «Det demrer en dag» av Knut Haukelid, og i filmen etter den boka — dokumentarfilmen — fekk me sjå korleis fustasjane med det tunge vatnet sokk i Tinnssjøen etter sprengsmellen ombord i ferja «Hydro». Knut Haukelidsæter var nok og i god tru, slik som 999 og en halv promille av alle oss andre. Ingen skal difor undrast over at Rolf Kirkvåg trudde det same som oss, elles hadde han vel ikkje teke spørsmålet opp. — Det uventta svaret i «Sandnes og Jærens» kom difor som eit sjokk på alle oss som trudde dei 28 kvinner og menn som gjekk ned med ferja, var eit like nødvendig som dyrebart offer på krigens alter. Og så var det berre usann propaganda —

I fleire veker har eg venta på ei korrigering i Stavanger Aftenblad — at det er dokumentarfilmen og dagspressa og Kirkvåg som har rett, og «Sandnes og Jærens» som tek feil, — men nei, ikkje eit steins ord i Aftenbladet. Alle teier, skjemmest vel — og synest det får vera nok med det. — For min del synes eg at lensmann Bunkholt burde ta denne floken fram under spørretimen i Stortinget? — For at folk kan få sanninga å veta, — den dokumentariske sanninga.

L. T. S.

«Han øste ikke sin kraft av tyske kilder»

Sverre Hartmann skriver kronikk i Arbeiderbladet om Quisling

Sverre Hartmann er en allsidig herre som ikke setter sitt lys under en skjepe, hvor flakkende det enn kan være mange ganger. Men blind høne finner imellom et korn, og Hartmann har faktisk funnet ikke så ganske få i sin noe profittbetonte jakt etter sannheten.

I Arbeiderbladet for 14. mars 1958 har han en kronikk om «Quisling som psykologisk fenomen», hvor han imellom sier ganske treffende ting. Hvis han ville ta skrittet fullt ut og se på sakene helt uhildet og uten belastning av utfattede seiglivede meninger fra det gamle rettssvikerarsenalet, hvor han jo var en tro tjener, så kanskje han kunne prestere det virkelige store.

Men rett skal være rett. Det er forfriskende å lese en omtale av Quisling fri for mesteparten av de gamle klisjeaktige skjelsord og den stupide problemstilling som er blitt noe av et folkeie.

Det innrømmes at det som gjengis av Sverre Hartmanns kronikk ikke gir noe virkelig bilde av det han sier om Quisling. Folk og Land har vel bruk for plassen til noe bedre enn å lage et «psykologisk fenomen» ut av patrioten Quisling. — Jeg klipper altså av kronikken uten å påberope meg sammenheng og full dekning for Hartmanns meninger:

Med sine forslag (til Hitler om fredsslutning m. v.) gikk han — reit sett — langt utenfor folkerettens ramme, men ikke slik han selv så situasjonen. Her er det igjen Quislings totale mangel på virkelighetsans (den hadde som bekjent jøssingene forpaktet, min anm.) som gjør seg gjeldende. Han hadde en historisk misjon. Hans forutsetning og hensikt var å gjenreise Norgesveldet. Han øste ikke sin kraft av tyske kilder. Var det ikke egentlig nøyaktig motsatt — at hans arbeid ble hindret, hans politiske mål møtt med hard motstand av Terboven?»

«La meg i denne forbindelse ikke forsømme å nevne hva en tysk professor som opplevde Quislings besøk i Tyskland på første hånd — i egenskap av sin stilling som konsulent i Østministeriet — forteller: at Quisling i løpet av 1942—43 flere ganger var inne på tanken på selv å gå i illegalitet, til å ta opp en åpen

— underjordisk kamp mot tyskerne. Men han fryktet for at Norge ville lide Polens skjebne — dersom han ikke sto som buffer mellom den norske befolkning og tyskerne. Det er uvante forestillinger for oss i forbindelse med Quisling».

Til bestyrkelse av dette utsagn av den tyske professor, vil jeg for egen regning føye til følgende opplevelse under okkupasjonen:

En deputasjon av NS-folk knyttet til de forskjellige arbeiderorganisasjoner oppsøkte våren 1944 Quisling i forbindelse med krav om bedring av norske arbeideres kår. Quisling fremholdt overfor deputasjonen at han var helt enig i det som var framført, men at tyskerne satte seg imot en ordning.

En av deputasjonens medlemmer svarte til dette: Var det ikke da bedre for Dem å ta Deres hatt og gå! Hertil svarte da Quisling: Hva tror De så ville avløse meg? Tror De det ville være noen fordel for det norske folk i sin alminnelighet og de norske arbeidere i særdeleshet?

O. M.

Glem ikke å betale

abonnementet på avisen. Uten penger kan vi ikke gi ut noen avis, og det er dessverre enkelte som er svært sene i avtrekket når det gjelder betalingen.

Vi vil så nødig stoppe avisen for noen, for i denne rare avisen er det jo slik at nesten alle leserne er våre gode, gamle venner, som står vårt hjerte nær.

Altså: Har du ikke betalt, så gjør det straks!

**Titt litt på
annonsen**

i dagens avis om påskemøtet i Kristne Venner førstk. fredag. Vi har besøk av sokneprest Eystein Poulsen. La oss vise denne sannhetens, rettferdighetens og den endelige seiers trofaste forkjemper vår honnør og takknemlighet ved å slutte opp om ham, når han en enkelt gang kommer til oss for å tale seirens evangelium.

Skulle ikke dette riktig være noe for deg — nå? Du er hjertelig velkommen!

L. A.

Karl Seeland:

VÅRE DØDE ROPER!

Ja, de roper fra sine graver på østfronten og andre fronter, hvor de falt for Norges sak og for Europas frihet og fremtid, og de roper fra gravene herhjemme, hvor de falt for snikmorderkuler, dolkestikk og andre våpen, og daglig kan man i dødsannonse lese om venner som er gått bort, mange ganger foranlediget av de lidelser og den tortur som de gjennomgikk i konsentrasjonsleirer og fengsler etter 8. mai 1945.

Er det slik, at vi har glemt disse våre kjære, som har ofret liv og blod for rettferdighets sak, eller måttet tåle fengselsopphold, forakt og forfølgelse både mot seg selv og sine kjære, ja selv barn, som i ethvert fall ikke kunne med skygge av berettigelse forfølges?

Eller har vi glemt de høyreiste menn, som ble stillet mot muren og henrettet på helt uløvlige premisser i kraft av tilbakevirkende lover som ikke engang var forkynt på lovlig måte? **Justismord — simpelthen!**

Er usseldommen gått hele vårt folk i blodet, fordi de «tilpasser seg forholdene», som det heter så smukt og unnskyldende? Er vi blitt slik feig rase, så fattig på æresfølelse, at vi lar «svikernavnet» sitte på oss som en arv til våre barn, skjønt vi vet, at det er løgn og bedrag at vi svek vårt land i farens stund, mens det var alle de andre som i virkeligheten svek sitt land, fordi de hadde bedømt seirens konjunkturer riktige, da de formodentlig også var underrettet om de hemmelige avtaler som våre regjeringsmakter hadde truffet bak folkets rygg, under påskudd av nøytralitet, som var ensidig til bare én kant, vår arvefiende ENGLAND? En behøver jo bare å lese Castbergs fortolkning av nøytralitet, han — som skulle være statsrettslig vitenskapsmann — men som ga professor Koht anvisninger, som bidro til å føre krigen inn på norsk territorium med de kjente følger for land og folk, for å forstå hvilket folkebedrag vårt land har vært utsatt for.

Og alle de hundretusener av arbeidere som forlot sine arbeidsgivere for å ta arbeid hos tyskerne på flyplasser, festninger og annen slik virksomhet, som var en direkte hjelp til fienden, og som ingen nordmann var forpliktet til ifølge krigsregler og Haagerkonvensjoner, var de alle i god tro, fordi myndighetene — utpregede motstandere av tyskerne underhånden — men

offisielt tjenestvillige nok til å tvinge arbeiderne til å arbeide på flyplasser på Fornebu og i Værdalen?

Disse menn som utførte direkte landsforredersk virksomhet i krigens første tid, er blitt forfremmet med embeder og har fått ordener og andre belønninger — tross sitt forrederi, fordi de da konjunktorene dalte for tysk seir, slo over på den annen kant — **underhånden** —, mens ærlige folk, som ikke hadde innlatt seg på noe slikt, men fastholdt sin ærlige overbevisning om å tjene sitt land ved å holde landets forsyning og arbeidsliv oppe, ble satt svikerstemplet på.

Og de store handelsherrer og fremtredende forretningsmenn, som hadde tjent millioner hos tyskerne på norsk bekostning, de kom skadesløs fra sine transaksjoner, fordi de gjensidig hang sammen som erteris og ingen turde røre dem for ikke å få hele den gjenværende del av nasjonen på tiltalebenken.

Derfor fant tvilsomme jurister og andre «patrioter» på de tilbakevirkende lover og ved løgn, svik og unnlattelse av den simpleste rettferdighet lykkedes det dem å finne en «syndebukk», som kunne

(Forts. s. 6).

En av de hovedansvarlige

Den fra etterkrigsoppgjøret beryktede justisminister O. C. Gundersen fylte forleden 50 år og ble behørig hyldet i pressen. Vi er dessverre ikke istand til å prestere selv en enkel tulipan når det gjelder denne ondartede representant for det store rettssviket. Det er mulig det er så som Arbeiderbladet sier, at det «glimter alltid muntert om ham». Det må i tilfelle være i det utsøkte selskap av Mot Dagister hvor han formodentlig ferdes. De glimtene vi forbinder med ham er fra eksekusjonsavdelingenes geværer og gitterne i fengselsvinduene. Heldigvis forsvant han ut av regjeringen — forhåpentlig for godt — i 1952. Den er sannelig ille nok uten ham.

Konrad Sundlo:

Djengis Kans etterfølgere

Da mongolerhøvdingen Djengis Kan (1161—1227), verdenshistoriens største erobrere, hvis rike nådde fra Stillehavet til Middelhavet, hadde stormet byen Samarkand i Central Asia i året 1221, ga han ordre til å spare alle lærde og alle håndverkere, ialt 30 000 mann. Disse forærte han så som gave til sine sønner forat disse kunne bruke dem til å heve det kulturelle nivå i deres egne land. Samarkand var nemlig på den tid et kultur-sentrum som ble ødelagt av Djengis Kan, men som blomstret opp igjen fra år 1369 som hovedstad for en annen stor mongolerfyrste Timur Lenk, «Timur den halte», som også er kjent under navnet Tamerlan.

Amerikanerne har kanskje leste om Djengis Kan og hva han foretok seg, for under siste verdenskrig foreslo de for sine venner at man skulle fange inn flest mulig tyske vitenskapsmenn og forskere, skrape sammen deres arkiver med de mange hemmelige opplysninger og fordele fangsten seg imellom. Planen ble satt ut i livet under navnet «Operation Paper-Clips» («Operasjon Papirklyper») og samtidig med invasjonstropene i vest sprang der i land spesielle jaktkommandoer som ikke hadde annen oppgave enn å fange lærde tyskere.

«Operation Paper-Clips» er av den tyske generaløyntnant diplomingeniør Erik Schneider viet en internasjonal omtale i «Bilanz des Zweiten Weltkrieges» («Oppgjør for annen verdenskrig»):

Efter Japans sammenbrudd foranlediget president Truman offentliggjørelsen av 364 000 beslaglagte tyske patenter. Og 27. juli 1946 undertegnet i London 27 tidligere stater en overenskomst hvoretter alle tyske utenlandspatenter som var anmeldt innen 1. august 1943 ble beslaglagt.

Kongressbiblioteket i Washington satte hver uke opp en fortegnelse over frigitte tyske hemmelige papirer med tittel, kort innhold og pris, og fordelte disse ukeoversiktene til 125 biblioteker i De Forenede Stater «for å gjøre dem

Tusener av tyske vitenskapsmenn og forskere ble ved krigens slutt fanget og ført til fremmede land. De beslaglagte arkiver går opp i tusener av tonn.

lettere tilgjengelig for publikum».

«Offentligheten sluker disse offentliggjorte hemmeligheter», heter det i en beretning. «Bare på en måned kom der inn 20 000 bestillinger, og nå bestilles det 1000 nummer pr. dag».

Amerikanerne sloss om å få fatt i disse hittil hemmeligholdte opplysninger som ikke bare var av militær natur, men angikk alle felter av en nasjons liv.

Amerikanerne er skarpe forretningsfolk som holder på sine hemmeligheter, så det er helt forbløffende hvor hyggelige de har vært mot Sovjet-Unionen. Det har øyensynlig ikke falt dem inn at russerne engang ville komme

Fra Marie Hamsun

Herr redaktør!

Jeg tør be om plass for følgende:

Avsender og mottaker ble like overrasket ved å finne et privatbrev fra meg in facsimile i Deres blad. Det er en tredjemann som har tatt seg den frihet. Og selvom det er skjedd i beste mening, tjener det ingen hensikt. Jeg synes ikke at mitt brev er noe å underholde Folk og Lands lesere med, mange av dem har det sikkert verre enn vi på Nørholm.

Som forholdet er er det urimelig å blande Gyldendal inn. Og myndighetene er tilstrekkelig orientert.

Nørholm 9. 3. 58.

Med hilsen

Marie Hamsun.

til å bli deres verste konkurrenter, for med barnslig glede sies det i en rapport:

«Vår beste kjøper er Amtorg ((Sovjet-Unionens organisasjon for utenrikshandel). Den kjøper alt, og spør stadig etter mer. Den er umetteilig».

Jeg kommer i denne forbindelse til å tenke på hva den mangeårige kommunist og Russlandsfarer Arthur Koestler i sin bok «Den usynlige skrift» sier om «de vestlige demokratiers klossete og forvirrede opptreden overfor russerne i krigens siste periode og de første etterkrigsårene». Han taler om «Vestens forbryterske uvitenhet og livsfarlige illusjoner».

«Papirklype»-kommandoene førte bort mennesker i tusenvis dokumenter i tusenvis av tonn (!). Sovjet sikret seg flere tusen lærde, forskere og ingeniører, og Pentagon (U.S.A.'s militære hjernesentrum) meddelte i desember 1947 at 523 tyske vitenskapsmenn var blitt transportert til U.S.A og at antallet skulle forhøyes til 1000. — Den Amerikanske Luftfarts studiesentral i Wright Field (Ohio) mente at dens ubestridt største samling av erobrete hemmelige stoff utgjorde 1500 tonn, og Amerikas fagekspert innen de forskjellige militære og industrielle felter var av den mening at den amerikanske teknikk og vitenskap — som såvisst ikke var tilbaketrukkende — ved hjelp av den beslaglagte tyske viten var bragt år — i enkelte sektorer — ti år fremover. — Og Australias ministerpresident Chiefly uttalte i september 1949 i en radiotale at Australias bytte på 6000 industrirapporter og 40 tyske vitenskapsmenn og teknikere ikke kunne verdsettes i penger.

Om det man fant i laboratoriene til I. G. Farbenwerke sies det:

«Heldigst var vi med fabriksjonshemmelighetene fra verkene og laboratoriene til det store tyske kjemikonsern I. G. Farbenindustri. Aldri tidligere skal det ha eksistert en slik skattkiste med hemmeligheter som omfatter flyten-

Forts. side 7

Minneblad fra kampen mot bolsjevismen:

Støttropp Ragnar Berg

Kameratskap

En uke senere gikk støttropp Berg ut, denne støttroppen som mere enn noe annet er blitt det sentrale i Legionens historie. Den som alles tanker streifer når de nå ser tilbake.

For sjelden er norske gutters mot og ukuelige ånd blitt satt på en hardere prøve, og sjelden er den ekte normannaånden kommet så tydelig til uttrykk som nettopp denne natten til 16. april 1942.

I graven. I en tett klynge sto guttene sammen ved overløpergraven. Der kom major og kaptein Berg. De siste lavmelte ordre, og Ragnar Berg går hurtig ut gjennom overløpergraven tett fulgt av sine menn. Opp av graven og fram over Ingenmannsland. Det er knappe 100 metrene over.

Mannskapene deler seg. En gruppe går ut til høyre. De andre kryper rett over en veg som løper parallelt med russergravene. Ned i den borteste grøften på alle fire smyger mann etter mann seg gjennom diket 15–20 meter fra russernes linjer.

Ildgnistene fra et maskingevær farer fresende tett over bakken der guttene går fram. Er de oppdaget? De blir liggende en stund og puster ut.

Et lys går opp, og landskapet ligger badet i et grønt skjær. Alle ligger som døde, mens hjertet hamrer i halssenen. Det slukner der oppe i

pause, og han kryper inn gjennom hullet og tar vegen opp til høyre i skrå retning fram mot bunkerne hvor det fiendtlige maskingeværet ligger. Guttene følger etter.

Så ligger de noen eviglange sekunder fordelt like under det russiske maskingeværet. Han skyter deroppe. Kulene spruter ut like over hodet på dem. Han sikter tydeligvis på noe annet. Kan altså ikke ha oppdaget dem der de ligger snaue 5 meter fra ham.

Anspente presser de seg mot bakken og venter.

Da lyder det dumpe drønn nede til høyre. En - to - tre tunge eksplosjoner. Det var det. Alt gikk tydeligvis etter programmet der. Enda noen sekunder stille. Nå skulle de vel høre noe fra den andre kanten også. En - to - tre - fire sterke detonasjoner får jorden til å skjelve under dem.

Det var signalet. Nå framover. Oppe i kløften mellom de to bunkerne fikler en mann fortvilet med maskingeværet. Vill av nervøsitet får han ladehemninger i geværet og strever for livet for å få det i gang igjen. Et sekund - to - tre - fire, og en serie håndgranater blåser livet ut av ham.

Så fremad. Det går et rykk gjennom de flate, spente skikkelsene og i hurtig, sikker retning tar de seg veg gjennom mørket.

Da — noen voldsomme eksplosjoner i marsjretningen

(Forts. s. 6).

Kaptein Ragnar Berg

UNIVERSISMEN

— en syntese av religion og vitenskap

Noen betraktninger omkring Quislings etterlatte papirer

Under den store show-prosess i Oslo høsten 1945 — da VIDKUN QUISLING ble dømt til døden, som et ledd i herrene Stalin, Roosevelt og Churchills VAE VICTIS ble av forsvareren, h.r.advokat Ludv. Berg lest opp in extenso. For ordet til Quislings store filosofiske verk, et verk som etter alt å dømme hadde gjort et dypt inntrykk på den senere avdøde forsvarer.

Det er ikke simple forbrytere, som den man i opinionens (og ikke minst VERDENSopinionens) øyne gjorde Quisling til, — som er bærere av slike høye idealer og en så suveren innsikt i den høyeste både åndelige og materialistiske vitenskap. Det er en umulighet at en mann av slik støpning som adv. Bergh ikke etterhvert skulle få øynene opp for at man her sto overfor en rettsforfølgning i strid med alle grunnleggende prinsipper i sivilisert rettspraksis. Det mest skjebnesvangre justismord i Norges historie.

Den umiddelbare foranledning til at vi nå kommer inn på dette problem er at det de siste år fra forskjellige hold og i forskjellige land er kommet innlegg i aviser, og bøker, som etterlyser en slik syntese av ånd og viten, som Quislings filosofi etter alt å dømme gir.

Nå sist i Morgenbladet en kronikk av Jeremi Wasitynski (10. 2. 58) med tittelen «Mot en syntese av religion og vitenskap» der forfatteren bl. a. skriver: Visst er det så at det kan oppstå historisk betydningsfulle kunstverker, teorier, religiøse og sosiale systemer under dominerende innflytelse av andre ubevisste faktorer, f. eks. fantasi og begjær, men verker av denne art har ikke noen direkte konstruktiv, men tvertimot en destruktiv rolle. (Uthevet her). Deres misjon er å bryte ned utartede verdssystemer, å forberede møtet med det forfatteren kaller en syntese av religion og vitenskap.

Videre står der:

Det er dette som nå skjer i en planetarisk målestokk. Menneskeheten er nå på en ørkenvandring, stadig lenger innover i tåken, stadig dypere ned i mørket. Oppløsningen av gamle livsformer skrider hurtigere og hurtigere frem. Det er nødvendig for at høyere, nyere former for individuelt og sosialt liv kan oppstå på vår klode. Men midt i all oppløsningen kan man allerede skimte omrisset av en ny syntese

*

I denne forbindelse gjengis nedenstående avsnitt fra Forordet til Quislings verk: Universismen:

«Den oppgave jeg har for øyet i denne bok, er den største et menneske kan sette seg: nemlig å tenne et nytt lys for menneskene, å skape en ny verdens- og livsanskuelse i tilslutning til erfaring og vitenskap. Ikke så mye en ny tro, som en ny viten, et grunnlag for religion og moral, såvelsom for statsvesen og vitenskap. Og et grunnlag som stemmer med den menneskelige tankes krav. Altså en enhetsoppfatning av tilværelsen som alle kan skjønne og samle seg om, slik at livet igjen kan leves med fornedede krefter.

En enhetsforklaring er det som kreves, ti da Universets alle sider og deler utgjør et hele, må denne overensstem-

(Forts. s. 6).

Minneblad fra Legionen Våre døde roper!

(Forts. fra s. 5).

og de stopper uvilkårlig. Miner.

Det går en beskjed hviskende fra mann til mann bakover. Minefelter. De to forreste mann slått ut. Hjelp til. Og de går framover for å ta fatt. Sammenbøyde, sterke skikkelser. Rett fram for å finne og hjelpe kameratene.

Nye eksplosjoner. Dette ser håpløst ut, men de sårede kaller på kameratene sine. Blinde i det tette mørke går de framover igjen, framover over minestrødde felter som de bare aner og dog trosser. De finner guttene. Uten tanke på at russerne er innen rekkevidde av 10 meter river de av seg skjermene sine og strammer sårene til så bløddingen stopper. De løfter kameratene opp. Men der skyter de sperreild alt. De må kripe. Våpnene legges bort. De er i veien. Seigt og uendelig tungt sleper de kameratene med seg, flate under maskingeværilden som i byger feier over terrenget. De drar dem med seg.

Se så. Der trer bombekasterne i virksomhet også for å avskjære tilbakevegen. Nedslagene ligger tett i tett utover bakken. Jord, stein og splinter regner over guttene. Et par granater havner i hovedgraven vår og sårer to mann, men det aner ikke guttene der ute noe om. De har andre ting å tenke på.

En ubegripelig kald ro har senket seg over hver mann. Med alle sanser spent konsentrerer de seg om sine kamerater. De arbeider seg fri av den første faresonen, sliter guttene opp på skuldrene og styrter i blinde rett gjennom sperreilden fram til egne graver med sine dyrebare byrder, leverer dem av til sanitetøren og går ut igjen til dem som de ikke fikk med seg første gangen.

Venstre fløygruppe har i mellomtiden ryddet gravene helt ned til midtgruppen. Der sprenger de de to bunkerne og rydder faren for motstøt av veien. Så klatrer de opp av graven ut i forterrenget for å hjelpe. De går rett i minefeltene selv, og de første fal-

ler over ende. De neste går fram, løfter dem opp og bærer dem med seg, går på miner og faller om, men hejlpes i neste omgang av andre.

I egne graver melder guttene seg frivillig for å hjelpe til der ute. De legger fra seg våpnene og går helt våpenløse helt fram til de russiske gravene hvor de søker opp de sårede og bærer dem tilbake.

Gang på gang går de gjennom sperreilden og lurende, usynlige minefelter, blir selv

såret og må hjelpes tilbake. Men hver eneste mann, hver eneste såret kamerat skal hentes inn. De trosser djevleske farer, miner, sperreild fra maskingeværer og bombekastere og tar seg veg over Ingenmansland og tilbake med sine sårede. Aldri har noen i en så selvforglemmende innsats ofret seg for sine kamerater.

B. S.

Tilbords med Hitler

De tilsynelatende antihitlerske herrer Bjarne Gran og Truls Hoff, som har utgitt en noe beklippet utgave av Hitlers monologer tilbords og ved kaffen under krigen — har sannelig utlevert sine landsmenn en rik og sprudlende kilde til underholdning og derved fremmet den voksende oppfatning at Hitler var pokker til kar og like vittig som Macody Lund, C. J. Hambro og Karl Evang.

Bistår herrene Gran og Hoff derved fienden så å si inn i evigheten?

Hitler anbefaler preventive midler i østområdene.

Hitler uttaler på bokens side 476, 22. juli 1942 herom blant annet:

«Jeg leste nylig en doktoravhandling som inneholdt et forslag om å forby salg av preventive midler til befolkningen i de okuperte øst-områdene. Hvis det skulle finnes en idiot som gikk igang med å få satt et slikt forslag ut livet, skulle det være meg personlig en stor glede å skyte ham på flekken. Vi skal ikke bare tillate frittsalg av preventive midler i disse områdene, men det skal til og med oppmuntres! Vi har absolutt ingen interesse av at den ikke tyske befolkningen formerer seg uhemmet. Men vi må vel kanskje henvende oss til jødene først, hvis vi skal få fart i saken — de vil nok ordne det rent forretningsmessig».

Det må da være ganske nytt for norske lesere — og det må vi takke Gran og Hoff for — at Det tredje Rikes leder kunne tenke seg et intimt samarbeid med jødene på dette felt!

Hitler om et par fyrster.

Ondt er det følgende å lese, og Folk og Land kan intet standpunkt ta til pålideligheten. Men da hoff-stoff, som vi alle ser i våre demokratiske ukeblad og aviser, er stoff av førsterangs interesse, har Hoff og Gran gjennom boken satt vårt blad istand til ordrett å gjengi hva Hitler er si-

er om et slikt tema: — 24. juli 1942, bokens side 480:

«I Nederland er alt gudskjelov meget enklere, fordi der er det jo en barnslig og ubetydelig idiot som sitter på tronen — prinsen av LIPPE-BIESTERFELD. Da han før han skulle gifte seg, kom og tok farvel med meg, sto han og bukket og skrapet som en gigo. Et par dager senere uttalte han til den nederlandske pressen at han i sitt hjerte alltid hadde følt seg som nederlander!

Dronning Wilhelminas avdøde mann, prinsgemal Heinrich var også en typisk undermåler. Han hadde en freidighet å henvende seg til meg umiddelbart etter maktovertagelsen med anmodning om å få oppta et lån på syv og en halv million gylden. Til gjengjeld skulle han, forsikret han meg, gjøre alt for å øke Tysklands innflytelse i Nederland!

Det er ikke bare i de monarkiske sirkler, men også blant de ti tusen privilegerte at stolthet og dumhet vandrer hånd i hånd. Gang på gang har jeg i visse sosietetskretser måttet forsvare il DUCE og understreke, at hadde det ikke vært for ham, ville Italia i dag vært kommunistisk. Og gang på gang har disse samme kretser erklært at mannen ingenting er verd!

— De ti tusen privilegerte i Italia legger alle de vanskeligheter de kan i veien for il Duce i hans kamp mot bolsjevismen, enda de — i likhet med sine kolleger i Balkan-landene — burde være klar over at en seier for bolsjevismen ville innebære at de selv ble hengt eller brent alle sammen. Men de er jo dumme som naut når de ikke skjønner at de hjelper bolsjevismen. Er det ikke så man sier: «De dummeste kalvene løper rett til slakteren?»

*

Såvidt Adolf Hitler til bords. Vi kan ikke noksom anerkjenne herrene Hoff, og Gran, som har bidradd til at det norske folk kan kom-

Forts. fra side 4

lede folkets oppmerksomhet bort fra dem selv og deres forgåelser, og rettssakene mot NS-folkene ble de rene parodier. Straffen var fastsatt i mange tilfeller før anklagede hadde vært til rettsforhandling. Og forsvarerne på unn-takelser nær — der er jo heldigvis alltid noen bra folk, som gjør sin plikt — ytet sine klienter ingen forsvarlig tjeneste, og under rettsforhandlingene ble der oftest ikke tatt hensyn til hva den anklagede hadde å si til sitt forsvar.

Det var lynsjustis og gattens parlament, der med understøttelse av domstoler og servile aviser førte fram til de forønskede dommer og resultater. NS-folkene var avskåret fra å komme til orde.

Nordmennene oppfordredes til å sende inn angivelser. De lovedes beskyttelse, så de trygt kunne gjøre det, så deres navner ble anonyme, folket ble oppdradd til en skare usle anonyme angivere, som hadde rettens beskyttelse i ryggen. Der har vel ikke vært løyet så meget på 1000 år i vår historie som etter 1945. Det var mangel på så rent latterlig hvilke angiverier der ble avlevert, og de ble slått opp med store og sensasjonelle overskrifter i våre skandaleaviser — før rettsforhandlingene for å oppagitere stemningen mot den tiltalte uten at noen myndighet skred inn. Et rettsanarki uten sidestykke i vår historie men alle disse myndigheter hadde interesse av at stemningen ble slik oppjaget — blodtørstig og urettferdig.

Kan dere virkelig glemme alt dette fhv. NS? og lidelsene nå i snart 13 år? Vi skal ikke hate de usle og mangen gang villførte mennesker, men vi skal hate misgjerningene og kreve oppreisning og aldri fire på disse krav: Full oppreisning, erstatning og godtgjørelse for tap og urett så langt det er menneskelig mulig.

Hva skylder vi ikke de tapre kvinner, som har holdt hjemmene sammen, så langt det var mulig mot en bande av lovløse elementer, som har plyndret, stjålet og ofte drevet dem fra hjem og gård? Er alt dette lidt forgjeves?

me til å revidere sin oppfatning av Hitler. Folk og Land skal bringe mer godt og aktuelt stoff fra dette skattkammer som de to har åpnet for almenheten.

I godt og ondt er Hitler kanskje evig aktuell. Han har mange hemmelige beundrere blant norske demokrater, som gjerne vil eie hans makt, men være befriet for hans ansvar!

POTEMKIN.

Vis at virkelige nordmenn svikter ikke sannhetens, rettens og rettferdighetens krav, selv om det blir en enda lengere korskang, før målet er nådd. FOR SANNHETENS OG RETTFERDIGHETENS GUD er på vår side, selv om det har tatt tid.

Karl Seeland.

UNIVERSISMEN

(Forts. fra s. 5).

melse gjenspeiles i vårt bilde av Universet.

Jeg innbiller meg å ha løst denne oppgave. Men jeg innbiller meg ikke av den grunn at jeg betyr noe, ti som Spinoza har sagt: når vi tenker på Universet, er det Universet som tenker seg selv i oss.

*

I denne bok vil leseren altså finne utredet det som Hamlet taler om i sin berømte dialog. Der siktes til Hamlets ord: Ja, det er mere mellem himmel og jord enn vitenskapen drømmer om, Horatio! På ingen måte mener jeg dog hermed å fremby en filosofi som ikke lar noen spørsmål igjen. Tvertimot. Oppstillingen av et slikt system som her er avhengig av vitenskapens utvikling, og vitenskapen er ennå langt fra fullkommen. Heller ikke kan et enkelt menneske beherske alle dens resultater, og av de løste programmer fremgår nye.

Men hovedlinjene som hersker i denne bok holder jeg for de riktige og endelige i oppfatningen av tilværelsen.

Er tiden snart moden for mere enn forordet?

Den russisk-fiendtlige propaganda

Det kan vel ikke være til noen nytte for oss å slutte opp om en propaganda mot et land som aldri har gjort Norge noe vondt, og sikkert heller ikke har tenkt å gjøre det. La oss ikke være som hønsene, og hakke på den høna som alle de andre hakker på. — For oss som har fått føle følgene av den engelsk-dirigerte løgnpropaganda, passer det best å holde seg helt nøytrale i den kalde krigen — vest—øst.

Vi burde jo egentlig virke litt for freden. Skal man være

Post til redaksjonen

sendes under adresse postboks 3214. Hvis den adresseres til en av redaksjonens medlemmer personlig kan De risikere at den blir forsinket hvis adressaten ikke skulle være tilstede.

Altså:

Folk og Lands redaksjon, Postboks 3214, Oslo.

Djengis Kans etterfølgere

(Forts. fra s. 4).

de og faste brennstoffer, metaller, syntetisk gummi, tekstiler, kjemikalier, kunststoffer, legemidler og farver. En amerikansk farvefagmann erklærte: «Samlingen omfatter resepter på over 50 000 farvestoffer. — Av disse er mange mere ekte og bedre enn våre. Mange vil vi ikke kunne fremstille selv. — Den amerikanske farveindustri er i det minste brakt ti år fremover».

«Operasjon Papirklype» var med andre ord meget vellykket. Den brakte de allierte seierherrer et verdifullt tilskudd av tysk vitenskap og tysk teknikk så de allierte kan formentlig nå med fortrøstning se fremtiden imøte. Ikke minst fordi det er grunn til å tro at Europas dyktigste nasjon og de alliertes farligste konkurrent Tyskland er blitt satt sterkt tilbake ved å ha mistet en betydelig del av sine beste hjerner.

Amerikanerne har naturligvis vært oppmerksomme på dette meget viktige moment som de koselige gubbene Lenin og Stalin hadde full forståelse av da de tynte Russlands intelligens. Når denne er borte, står jo massen uten ledere og er lett å behandle. Derfor ga også Stalin ordre om å myrde noen tusen polske offiserer i Katynskogen, likesom han overfør sine venner Roosevelt og Churchill foreslo å ta livet av 20—30 000 tyske offiserer, noe som bare ble

ærlig, må en innrømme at Russland har strukket seg lengst når det gjelder å få slutt på atom- og vannstoffbombene. Det har nemlig foreslått at prøvene med slike våpen skal opphøre straks. Likeledes har de foreslått en atomfri sone i Mellom-europa. Hvis dette kunne bli godtatt, ville vi kanskje vært langt på vei mot en lenger fredperiode i vår verdensdel.

—T—

forhindret ved at Winston Churchill protesterte.

— — —
Det er visstnok et par hundre år siden englenderne gikk igang med å henge skipperne på de skutene som førte slaver over til U.S.A. fra Afrika. Og etter den nordamerikanske borgerkrig (1861—64) var slaveri forbudt i U.S.A. Men forretningen er altså blomstret opp igjen i vår tid, idet innfangningen og transporteringen av sivile tyske borgere til arbeid i fremmed land minner ikke så lite om svundne tiders skumle trafikk.

Men det er så meget som er skummelt i vår tid. Konsentrasjonsleirene er et resultat av moderne tenkning og det samme er terrorkrigen mot den sivile, vergeløse befolkning. — Det ridderlige ved krigen er borte. —

Under keiser Napoleon hendte det under felttoget i Østerrike at et kavalleriregiment befant seg overfor et ungarsk rytterregiment. Begge regimentsjefer kommanderte holdt og en franskmann red fram og utfordret all verden. En ungarer, en født rytter fra den store puzta, kilte sin trippende hest med sporene red fram og hugg franskmannen ned. Og det falt ikke hans kamerater inn å galoppere frem for å hevne sin falne kamerat. Det hadde jo vært ærlig tvekamp, ikke sant? Man var jo soldater, og var det ikke noe som het soldaterære?

Slik var det altså. Engang for lenge, lenge siden.

Konrad Sundlo.

Gjør fortgang

med å få spredd prost Hedems «Statsmaktens revolusjonære forhold til Grunnloven». Send lister til oss over de som bør ha den og beløpet sendes over giro 15028 Forbundet, boks 3214, Oslo. La tredje opplag spredde like hurtig som opplag 1 og 2.

Forbundskontoret

holdes lukket i påskeuken fra og med mandag 31/3 til og med mandag 7/4.

TILLEIE

Pen, solrik hjørnestue med hall tilleie for enslig. Sentralvarme.

Bill. mrk. «Referanser» i bladets ekspedisjon.

Sokneprest Eystein Poulsen

taler på møtet i

KRISTNE VENNER
Gabelsgt. 4

fredag 28 mars kl. 19.30

Emne:

Ta med salmb. Ta med også litt mat, så kjøper vi kaffe.

Velkommen riktig mange!

Arbeidsskjorter

sydd av meget solid skjortestoff i pen kakifarge vekkselges for kun kr. 11.85 pr. stk. Rutete sportsskjorter kr. 16.40. 3 skjorter portofritt mot forskudd.

Oppgi størr.

JOHN SAND A/S, BJERKA.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

HJELPEORGANISASJONEN

for frontkjempere.

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

avholder årsmøte (generalforsamling) mandag 24. mars kl. 20.00 i Restaurant Grotten selskapslokaler, Wergelandsveien 5, Oslo. (Spør etter lokale leiet av Arntzen). Bidragsyttere som har ytet bidrag kr. 20.00 eller mere i løpet av 1957 har adgang med stemmerett.

EN BIBLIOFIL SJELDENHET

Ennu endel ekspl. av Martha Steinsviks

Frimodige ytringer

er tilsalgs i Forbundet, Kierschowsgate 5, Oslo

Pris kr. 10.00 (til inntekt for Marta Steinsviks minnefond).

Bøker tilsalgs ved Forbundet:

Prost A. E. Hedem: Statsmaktens revolusjonære forhold til grunnloven. Pris pr. stk. kr. 2.00.

Elvind Blehr: § 104. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Alexander Lange: Dødsdommen over kommissarisk statsråd, professor R. S. Skancke. En gjennomgåelse. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Justus Vericulator: Den norske kapitulasjon. Pris pr. stk. kr. 5.00.

Gustav Smedal: Patriotisme og landssvik. Pris pr. stk. kr. 3.00.

A. Olesen: Dyrekøbt Hævn. Pris pr. stk. kr. 2.50.

Svenskeutredningen. Pris pr. stk. kr. 20.00.

Den norska rättsuppgjørelsen. Forkortet resyme. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Olga Bjoner: Dette har hendt. Pris pr. stk. kr. 10.00.

NYTT OPPLAG:

Trygve Engen: Jeg er ingen Landssviker. Pris kr. 5.00.

Forskuddsbetaling eller oppkrav.

Kapital ledig

Småindustri og produksjonsideer finansieres.

Skriv til:

Konsulent Holtskog

Box 9, Nannestad.

Husbestyrerinne

Selvstendig husbestyrerinne søkes til bondegård. Sentr. beligg. på Romerike.

Bill. mrk. «Selvstendig».

Annelise Parow

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Ny brosjyre av prost Hedem

kommer i løpet av kort tid. Sørg for å skaffe Dem den foregående. «Statsmaktens revolusjonære forhold til grunnloven» før den blir utsolgt, da det i den nye brosjyre er henvisninger til den foregående.

Pris kr. 2.00 + porto.

Forbundet.

Leseverdige bøker

Hermann Boehm: «Norge mellom England og Tyskland».

Innb. kr. 20.00.

J. McCarthy: «Den forspilte seir».

Heft. kr. 11.00.

Erik Lærum: «Dansk soldat i krig og fred».

Heft. kr. 9.00.

Erik Lærum: «Suez-Ungarn-Polen-Cypern».

Heft. kr. 7.00.

V. Pürschel: «Rett kurs».

Heft. kr. 14.00.

Jens Bjørneboe: «Under en hårdere himmel».

Innb. kr. 25.00., heft. kr. 20.00.

P. THJØMØE

Postboks 122 - Stavanger.
Tlf. 21133 - Postgiro 64042.

Brundis

De forenede jurister

Dr. juris

E. Reichborn - Kjennerud

Storgt. 17. Tlf. 337014, 333206.

SKRØNEN OM RIGSDAGSBRANNEN I BERLIN

(Forts. fra s. 1).

dødsfiender kommunistene. I denne angivelige «bekjennelse» forteller da Ernst at han hadde ordnet med brannen etter oppdrag av Göring og Goebbels.

For normale mennesker fremtrer hele historien naturligvis straks som det den er, en røverhistorie, men la oss for ordens skyld overlate ordet til herr Ulf Brandell i den svenske avis «Dagens Nyheter». Herr Brandell er kjent som en vaskeekte «naziet», så det er sannelig ikke av sympati for nazistene han tar avstand fra vrøvlet. Isteden lanserer han andre «bevis», som vi skal komme tilbake til senere. Herr Brandell skriver bl. a.: «Ernsts bekjennelse» ble offentliggjort kort etter hans voldsomme død og sies å være skrevet «fordi det foreligger meddelelse om at Göring og Goebbels planlegger en skurkestrek mot meg». At den skulle være skrevet av Ernst forekommer en dog høyst tvilsomt, den er skrevet med en rolig presisjon, som — — —.

Nytt «bevis».

Det «bevis» herr Brandell lanserer er følgende, som også finnes i det hjemlige løgnarsenal:

«I april 1933 offentliggjorde verdenspressen et dokument som var utsmuglet fra Tyskland og inneholdt de første mere detaljerte opplysninger om hvilke krefter som hadde vært i virksomhet. Det var — etter det som ble kjent — diktet av den tysknasjonale politiker E. Oberföhren, som hadde nær forbindelse med det tysknasjonale regjeringsmedlem Hugenberg. I Oberföhrens memorandum meddeles hvorledes Göring og Goebbels tiltross for den nazistiske maktovertagelse 30. januar 1933 — som muliggjorde et i praksis uinnskrenket skrekkelde — var fast besluttet på før valget 5. mars ytterligere å hisse opp opinionen og rette et drepende slag mot kommunistene. Leiede SA-menn ble fra Görings palass sendt gjennom en underjordisk gang til riksdagsmøtet».

Før vi gjenoppfrisker hukommelsen litt med hensyn til den dokumentariske bakgrunn for hele denne historie, så vil vi peke på at dette Oberföhren-dokument, selv i detaljene, har en frapperende likhet med en pamflett som

kort før ble sendt ut i Moskva!

Men rent bortsett herfra, så var det slett ikke Hitler, men Hugenberg som ville oppløse og forby det kommunistiske parti. Herom forteller protokollen fra regjeringsmøtet 30. januar 1933:

«Rikskansleren (Adolf Hitler, vår anm.) påviste at en fortsettelse av riksdagen ikke var mulig uten hjelp av centrumspartiet. Nå kunne man kanskje tenke seg å forby kommunistpartiet med sløyfning av dets mandater i riksdagen og på denne måte oppnå en majoritet i riksdagen. Etter hans erfaring var dog forbud mot partier hensiktsløst. Som en følge av forbud mot kommunistpartiet fryktet han svære indrepolitiske stridigheter og muligens en generalstreik. Det var helt enkelt umulig å forby de 6 millioner mennesker som sto bak KPD (kommunistpartiet, vår anm.).

Rikskonomiministeren, riksmministeren for folkeforsyning og landbruk dr. Hugenberg anførte at han visselig ikke lengtet etter en generalstreik. Etter hans overbevisning var det imidlertid ikke til å unngå en undertrykkelse av KPD. I motsatt fall ville det ikke være mulig å oppnå en majoritet i riksdagen, ihvertfall ikke to tredjedels flertall. Etter et forbud mot KPD ville det være mulig å få riksdagen til å godta unntagelseslovene. Det forekom ham tvilsomt om en generalstreik ville bli følgen av et forbud mot kommunistpartiet. Han foretrakk forbud mot kommunistpartiet for nynyvalg».

De kommunistiske fredsengler.

La oss da se på om det er så utenkelig at kommunistene planla et kupp, som riksdagsbrannen skulle gi opptakten til.

21. februar 1933 utsendte Rødefrontkjempenes forbund i Tyskland følgende opprop:

«Vi gir fast tilkjenne at vi skal sette alle våre krefter inn til beskyttelse av Sovjetunionen og til beskyttelse av det revolusjonære proletariat i Tyskland. Med revolusjonær elan skal vi gjennomføre våre oppgaver. — Hvert hus en rød kaserne, hver ung proletar en rød soldat! Hver virkelig proletar en kommandør i den blivende røde armé. Det er eden som sveiser oss sammen mot de røde soldater i Sovjetunionen. Vi er morgendagens herrer».

«Arbeidere, til barikadene, frem mot seiren! Nye patroner i ge-

NY «NAZIST» OPPDAGET I PARIS

Det er ikke bare i Norge det er bråk mellom politiet og de styrende om lønnsforholdene. I Paris har det vært rene opp-tøyer av politifolk utenfor selveste hovedpolitistasjonen. En stor flokk dro også til Nasjonalforsamlingen hvor en deputasjon ble mottatt og fremla kravene.

Innenriksministeren karakteriserte hele demonstrasjonen som utilstedeilig, og da en tidligere politioffiser, som er representant i deputeretkammeret for en høyregruppe ville gripe ordet, ble han pepet ut og møtt med tilropet «nazist». Så må demokratiet leve og blomstrer fremdeles i la belle France.

NY ARBEIDERPARTISEIR I ENGLAND

Tross den indre splittelse

værene! Opphev sikringen på håndgranatene!»

Görings siste ord.

La oss ellers gi ordet til Christer Jäderlund, som i forbindelse med 25-årsminnet gir en beretning i Stockholms-Tidningen. Jäderlund oppholdt seg dengang i Berlin og hadde vel gode forbindelser bland de ledende nasjonalsosialister. Han skriver bl. a.:

«Göringslegenden er nå forlengst avlivet — hel bortsett fra hva min gamle venn kieleradvokaten Stahmer fortalte meg. Stahmer kom til Nürnberg særlig nær den fangne Göring og to dager før henrettelsen spurte han denne:

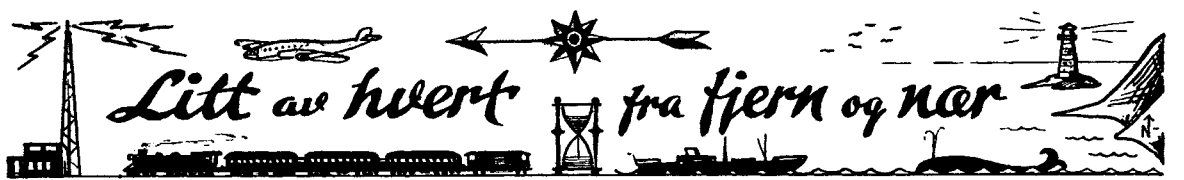
— De vet at De skal dø. Kan De innfor Guds ansikt svare på mitt spørsmål: Lot De sette fyr på riksdagshuset?

— Jeg har erkjent alt jeg har gjort meg skyldig i, svarte Göring. Men innfor Guds ansikt sier jeg, at med hensyn til riksdagsbrannen er jeg helt uskyldig!»

Vi føyer til hva Göring sa til den amerikanske general Donovan i Nürnberg. Donovan kom på mange måter Göring nær, fordi de begge to var soldater. Donovan forteller at han spurte Göring om han visste noe om brannstiftelsen og Göring svarte:

«De må ha blitt overbevist om at jeg ansikt til ansikt med min forestående død ikke tar min tilflukt til løgn. I denne situasjon forsikrer jeg Dem at jeg ikke har hatt det ringeste med riksdagsbrannen å gjøre».

Slik er altså de faktiske kjennsgjeringer som den samlede norske presse i smukk endrektighet fortier!

har arbeiderpartiet i England vunnet en ny valgseir. Ved suppleringsvalget i Kelvingrove erobret partiet mandatet fra de konservative — riktignok med et knapt flertall. Det er utenrikspolitikken som får velgerne til å vende ryggen til de konservative.

BLIR INDONESIA ET NYTT KOREA?

I Indonesia går borgerkrigen videre og opprørerne beskylder Djakartaregjeringen for å gjøre utstrakt anvendelse av sovjetrussiske eller muligens kinesiske fly. Det larter altså til at kommunistmaktene intervensjoner til fordel for sine kommunistinfiserte venner. I Australia ser en meget alvorlig på situasjonen og en talsmann for den australske regjering uttaler at Indonesia står i fare for å bli et nytt Korea like foran Australias dør.

ARBEIDSLEDIGHET OGSA I HOVEDSELSKAPET

Det er ikke bare her i den norske filialen arbeidsledighetsspøkelset har dukket opp. Også USA ser en nå mørkt på situasjonen. Formannen i den amerikanske faglige landsorganisasjon henstilte således forleden inntrengende til president Eisenhower å foreta seg noe for å motvirke den stigende arbeidsløshet i USA.

Formannen mente det var tegn som tydet på at den økonomiske stagnasjon ville utvikle seg til det verre. Tidligere har det vært et middel mot arbeidsledighet, nemlig opprustning. Men hva skal en gjøre når en har tatt opprustningen på forskudd både i USA og her hjemme?

LIV OG LÆRE

I Polen har en måttet begynne å selge kollektivbruk igjen til selveiende bønder. Tiltaket forsvares med at riktignok er det i sosialismens interesse at jorden fortsatt er på statens hender, men staten har ikke råd til å foreta de nødvendige investeringer — og da så!

MENNESKELIG TREKK HOS FRANSKMENNENE

Den meget omskrevne algeriepiken Djamil, som var dømt til døden for å ha deltatt i et bombeattentat, er nå blitt benådet. Det later altså til at det er noen menneskelige følelser igjen i Frankrike. Vi husker jo hvorledes det var her i landet hvor henrettelser ble trumfet gjennom av de styrende trass i benådningssøknader fra hele presteskapet.

HYGGELIGE NABOER

Den Røde Marine har sprengt ut en base på 30 undervannsbåter, et stenkast fra den norske grensen. (Newsweek).

JUGOSLAVIA

Milovan Djilas, Titos venn og nærmeste kampfelle gjennom mange år er dømt til 7 års fengsel for kritikk av kommuniststyret. Han har som fangener fått tallet 8056, det skrives på husveggene i Beograd og broderes på studentenes lommestørklær, som en demonstrasjon mot dømmen.

KOLLEKTIVBRUKENES FREM TID I SOVJET

Meldingene om at Krusjt-sjov vil overføre de statsdrevne maskin- og traktorstasjoner (MTS) til kollektivbrukene har gitt enkelte håp om at utviklingen skulle gå henimot en reduksjon av statsdriften. Andre meldinger går imidlertid ut på at det istedet kan bety overgang til den totale statsdrift i landbruket, slik som i industrien. Det ville bl. a. bety at bøndene må oppgi de små jordflekkene de har hatt til dyrking av grønnsaker o. l. til eget bruk og sin eneste ku. Med andre ord, at de siste rester av «privat-kapitalismen» og «privat-livet» blir avskaffet. Store kantiner etableres, der hele familien kan spise. Med andre ord, full industrialisering av landbruket, omlegging til statsbruk slik det allerede er skjedd i stor utstrekning, med det mål som alltid har vært forutsatt: total statsdrift i landbruket, på samme måte som i industrien, slik som profeten Marx har forordnet.

SISTE KAPITEL

Myklesaken kommer opp til behandling i Høyesterett 15. april.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark. kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr millimeter
over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet